

Füst Milán

A magyarokhoz

*Oh jól vigyázz, mert anyád nyelvét bízták rád a századok
S azt meg kell védened. Hallgass reám. Egy láthatatlan lángolás
Teremté meg e nagy világot s benned az lobog. Mert neked is van lángod:
Szent e nyelv! S több kincsöd nincs neked! Oly csodás nyelv a magyar.
Révület fog el, ha rá gondolok is.
Ne bagyd tehát, hogy elmerüljön, visszasüllyedjen a ködbe, melyből származott
E nemes-szép alakzat... Rossz idők futottak el feletted,
Mebontott a téli gond és romlásodat hozta, megtapodtak,
Mebolygatták hitedet, az eszed megzavarták, szavak áradatával ellepték világodat,
Áradás szennyével borították be a kertjeid, vad vízi szörnyek ették virágaid, – majd a vad burjánzás
Mindent ellepett utána, – oly termés volt ez e térségeken emberek!
Hogy üszökké vált minden, aminek sudárrá kelle szöknie...*

*De légy türelmes, – szólok hozzád, – vedd a Libanon
Ős cédrusát, e háromezeréves szűzet, – rá hivatkozom, mert onnan vándoroltam egykor erre
Tekintsed őt, – türelmes pártájával hajladoz a szélben, nem jajong,
De bölcsen hallgat s vár, amíg a negyedik nagy évezredben
Kibonthatja gyümölcsét e nagyvilág elé. S tán ez a sorsod itt.
Ki fénnel sötétséget osztat, holtat ejt s élőt emel,
Borúlatodra majdan rátekin. Halld meg szavam!
Én prófétáktól származom.*

Csata Gázánál

*Szép föld, bimbózó remények földje,
kék tenger partján békében nyugovó,
jaj lassu évek sok sőhajának földje,
munkának földje, óhajos, szeretett föld,
ezrek vágyának földje: Ción!*

*Jaj, hogy rajtad is barcos léptek döngnek,
jaj, hogy mézlevegőben vad rajok kavarnak,
friss bimbókat tűzeső hervaszt,
szelíd homlokú marhák vadul bőgnek,
jaj, döngök, pusztulás, drága vigaszok füstje ...*

*Jó volt eddig, vas kényeszer alatt tűrve, törve
mély sarak mentén rólad édes álmodni,
riadt lelkiünk színes álomszötteibe gubózni:
vetés szaladt, narancs virított, nehéz fürtök függtek,
langyos levegőben drága dallamok szálltak.*

*Most kínok kúnja, hullása hervadt reménynek,
széttaposott csúrák, zűr-zavar, ború; –
mért nincs vastorkom? Hogy fájdalmam felordítsam az égre:
árva, tűrő népünk szent életfáját
meddig tördeli még a sors rémkeze?*

Felép. 424.

SZÓFER

Zsidó Szemle, 1917. 22. sz.